

Karl May

Winnetou vol 1/3

Winnetou vol 2/3

Karl May

WINNETOU

vol 3

Autor: Karl May

Titlu original: Winnetou - „Gesammelte Reiseerzählungen“, Freiburg, 1893/ Band 9

Titlu: Winnetou vol 3 - Testamentul

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-715-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MAY, KARL

Winnetou / Karl May. - București : Dexon, 2018

3 vol.

ISBN 978-973-701-722-2

Vol. 3: Testamentul. - 2018. - ISBN 978-973-701-715-4

821.112.2

Capitolul 1

Pe marea linie ferată a Vestului

Parcursesem de dimineață o bună bucată de drum. Eram obosit și soarele urcând spre amiază mă săcâia cu dogoarea lui aprigă. Hotărâi deci să poposesc și să mănânc. Preria, toată numai valuri și coline, se întindea cât vedeai cu ochii. De cinci zile, de când grupul nostru fusese răzlețit de o ceată numeroasă a ogellallașilor, nu-mi ieșise în drum nici un vânat mai acătării. De cinci zile nu dădusem peste vreo urmă de om. Simțeam nevoia să văd în sfârșit un chip omenesc și să mă conving că, în pofida îndelungatei mele izolări, nu-mi pierdusem cu desăvârșire graiul.

Nicăieri nici un pârau, nici o gărlă, nimic. Și tot atât de puțin pădure sau tufăriș. Așadar n-aveam de ales. Puteam să poposesc oriunde. Descălecai într-o văiugă, priponii calul cu ajutorul lasoului și, luând cu mine pătura, urcai pe un dâmb ca să-mi aștern acolo culcușul. Mustangul trebuia să rămână jos, ferit de ochii eventualilor dușmani; mie, însă, îmi convenea locul cel mai înalt, pentru ca, neobservat de nimeni, să pot îmbrățișa cu privirea întreg ținutul.

Aveam serioase motive să fiu prudent. Un grup de doisprezece inși por-niseră de pe malul lui La Plata pentru a cobori la est de Munții Stâncoși, spre Texas. Tocmai atunci câteva triburi ale siouxilor își părăsiseră așezările pentru a răzbuna moartea unor războinici de-ai lor. Știam acest lucru și totuși, în pofida vigilenței noastre, fuseserăm descoperiți. După o luptă dârză și sângeroasă, în care căzură cinci dintre noi, ne împrăștiarăm care încotro în largul preriei.

Indienii, observând urmele pe care nu apucaserăm a le șterge cu totul, își vor fi dat desigur seamă că ne îndreptam spre miazăzi. Era deci de așteptat să se ia după noi. Trebuia să fim cu ochii în patru, ca nu cumva, culcându-ne seara fără grijă sub păturile noastre, să ne pomenim dimineața fără scalp, în „veșnicele plaiuri ale vânătoarei“.

Lungit pe jos, scosei din sacul de merinde niște pastrama de bivol, cumplit de vânoasă, și, frecând-o cu praf de pușcă în loc de sare, mă apukai s-o sfășii și s-o macin între dinți, ca s-o aduc în stare comestibilă. Îmi aprinsei apoi o țigară „de fabricație proprie“, închipuind rotocoale măiestre și trăgând fumul în piept cu satisfacția plantatorului din Virginia, care ar savura tabac din cel mai nobil, cules cu mânuși *glacé*.

Fumam așa, întins pe pătură, când, deodată, privind îndărăt, zării la orizont un punct care se apropia, mișcându-se oblic pe direcția de unde venisem. Mă lăsai repede mai jos, după dâmb, urmărind din ochi arătarea. Curând băgai de seamă că e vorba de un călăreț care — potrivit obiceiului indian — se ținea pe cal cu bustul mult aplecat înainte.

În clipa când îl descoperisem, călărețul se afla cam la o milă engleză și jumătate. Calul se mișca încet de tot. Ca să parcurgă astfel o singură milă,

i-ar fi trebuit aproape o jumătate de ceas. Plimbându-mi ochii în direcția aceea, avui surpriza să mai descopăr încă alte patru puncte care înaintau exact pe urmele celui dintâi. Faptul nu putea să mă lase nepăsător. Mă încordasem tot. Primul călăreț, după cum îl arătau veșmintele, era un alb. Dar ceilalți? Nu cumva indieni — care îl urmăreau? Privii prin lunetă. Într-adevăr, nu greșeam. După arme și tatuaj, recunosci că sunt indieni din neamul siouxilor. Aveau cai excepțional de buni, pe când albul călărea o gloabă. Se apropiase atât de mult, încât îl puteam studia în amănunt.

Era mărunțel de tot, foarte slab, și purta o pălărie veche de păsă, fără boruri — fapt care în prerie nu prea bate la ochi, dar care de astă dată îmi atrase atenția asupra unui beteșug extrem de ciudat; omul n-avea urechi. Cele două cicatrice arătau că urechile îi fuseseră tăiate. Pe umeri îi atârna o pătură uriașă, acoperindu-i o bună parte din trup și lăsând la vedere doar picioarele subțiri, vârate în niște cizme atât de caraghioase, încât dincolo, în Europa, ar fi stârnit hohote de râs. Făceau parte din acel soi de încălțăminte pe care obișnuiesc să o confecționeze și s-o poarte așa-numiții *gauchos* din America de Sud. Procedul e următorul: jupoi pielea de pe piciorul unui cal după ce i-ai scos copita, o tragi pe propriul picior cât mai e caldă și o lași să se răcească. Pielea ia forma piciorului și a pulpei, alcătuind astfel o foarte bună încălțăminte și având particularitatea că-ți îngăduie să calci pe propriile tale „pîngele”. De șa, străinul agățase un obiect care s-ar fi zis că e pușcă, dar aducea mai curând a ciomag găsit întâmplător prin pădure. Călărea o mârtoagă cu picioare lungi ca de cămilă și cu un ciot golaș în loc de coadă. Capul animalului era mult prea mare, urechile enorme și, în general, toată ființa părea un amestec de cal, măgar și dromader. Mergea cu botul în pământ și urechile, parcă prea grele, îi atârnavă ca la prepelicar.

În alte împrejurări, sau dac-aș fi fost un nou venit în acele locuri, aș fi râs de cal și călăreț. Dar așa, cu tot ridicolul înfățișării sale, omul îmi făcea impresia unuia din acei *westmeni*-i care trebuiesc cunoscuți îndeaproape înainte de a fi judecați într-un fel sau altul. Nici nu bănuia, probabil, că patru dintre cei mai crunți dușmani ai vânătorilor de prerie mai că ajunseră să-i sufle în ceafă. Altminteri nu și-ar fi continuat drumul cu atâta calm și s-ar fi uitat cât de cât în jurul lui.

Omul se apropie de mine cam la o sută de pași. Abia atunci îmi descoperi urmele. N-aș putea spune cinel le observase mai întâi — el sau iapa. Fapt e că mârtoaga se opri din proprie inițiativă, se aplecă și mai tare la pământ și, după ce mirosi urmele mustangului meu, porni să-și fâlăie urechile ca pe niște fanioane, culcându-și-le apoi pe spate, ca lipite de o mână invizibilă. Călărețul dădu să coboare din șa, ca să cerceteze mai îndeaproape urmele — ceea ce ar fi însemnat să întârzie în mod inutil. De aceea îi strigai:

— Hei. Omule! Apleacă-te și fă-te-ncoa’!

Îmi schimbasem poziția, ca să mă poată vedea. Iapa își înălță capul, își desfăcu urechile, ca și când ar fi voit să-mi prindă glasul ca pe o minge, și dădu vesel din ciotul ce-i ținea loc de coadă.

— Alo, master — răspunse călărețul —, stăpâniți-vă gura și zbierați mai încet. În pajiștea asta bătrână, ca să zic așa, nu știi niciodată dacă nu te pândesc niscăi urechi nepoftite. Hai, Tony!

La acest îndemn, iapa își puse în mișcare picioroangele și se opri apoi de la sine lângă mustangul meu, căruia — după o mândră și malițioasă ochire — îi întoarse acea parte a corpului pe care marinarii o numesc pupa.

Era probabil unul din acei cai de prerie care, slujindu-și exclusiv stăpânul, sunt atât de refractari față de străini, încât nici nu se lasă încălecați.

— Las’ că știu eu cum să vorbesc! mă adresai ciudatului călăreț. De unde vii, master, și încotro ai de gând?

— Asta nu e treaba dumneavoastră! mi-o reteză el.

— Crezi? Nu ești din cale-afară de politicoș. Deși am schimbat cu dumneata mai puțin de două vorbe, aș putea să te calific precis sub acest aspect. Dar țin să-ți declar că eu unul sunt obișnuit să mi se răspundă la întrebări!

— Hm, da! În orice caz, îmi faceți impresia unui foarte distins gentleman, rosti străinul în bătaie de joc. De aceea mă grăbesc să vă dau informația cerută.

Plimbându-și brațul înapoi și înainte, continuă:

— Vin de colo și merg încolo.

Individul începea să-mi placă. Mă lua, desigur, drept un vânător de ocazie, rățacit de ceata lui. Unui *westman* adevărat nu-i pasă de înfățișarea lui exterioară. El manifestă un dispreț fâțiș pentru curățenie. Cutureierând ani de zile Vestul Sălbatic, omul se sinchisește prea puțin de propria-i ținută, iar când dă peste un ins îngrijit, îl ia drept *greenhorn* și papă-lapte. Eu îmi procurasem în fortul Randall un rând de haine noi și, în plus, obișnuiam să-mi țin armele extrem de curate. Era deci firesc să nu-i inspir nici pe departe încredere unui vânător de savană.

De aceea purtarea lui nu mă revoltă. Îl avertizai doar, imitându-i gestul:

— Atunci ia-o cât mai repede „încolo” și păzește-te de cei patru indieni care vin din urmă! Probabil că nici nu i-ai văzut.

Mă fixă cu ochii lui limpezi, pătrunzători, intrigat dar și amuzat în același timp.

— Nu i-am văzut? Ha-ha-ha! Să umble patru indieni după mine și eu să nu știu! S-ar părea că sunteți, ca să zic așa, un tip foarte nostim! Domnii aceștia se țin după mine încă de azi-dimineață. Dar ce nevoie aș avea să mă holbez la ei? Parcă nu le cunosc eu metoda?! Cât mai e zi, vor păstra distanța, iar seara, când va fi să poposesc, se vor așeza la pândă. Dar își cam greșesc socotelile, ca să zic așa. Mă gândesc să fac un ocol și să ajung în spatele lor. Numai că n-am dat până acum de terenul potrivit. Aici, între dâmburile astea, mi-aș permite, în fine, manevra. Dacă vă îmbie să vedeți cum un *westman* experimentat îi bagă în cofă pe indieni, atunci n-aveți decât să așteptați aici zece minute. Dar îmi închipui că o să vă lăsați păgubaș: unui tip ca dumneavoastră, ca să zic așa, nu-i prea place parfumul de indian. *Come on, Tony!* Hai, Tony!

Fără să-i mai pese de mine, o luă din loc și, după vreo jumătate de minut, dispăru pe după dâmburi dimpreună cu frumoasa lui iapă.

Planul lui mi se părea ingenios. Într-o situație asemănătoare aș fi procedat la fel. Omul intenționa să descrie un arc care să-l ducă în spatele urmăritorilor și să se apropie de ei înainte ca manevra să fie sesizată. Pentru a-și atinge scopul, trebuia, bineînțeles, să călărească mereu pe după coline...

Indienii se apropiu în șir, câte unul. Mai să atingă locul unde urmele pipirului călăreț se întâlneau cu ale mele, când indianul din fruntea șirului își struni calul și se întoarse cu fața la ai săi.

Păreau cu toții cuprinși de uimire: albul urmărit de ei nu se mai zărea. Se adunară tuspatri și se sfătuiră. I-aș fi putut lovi în plin cu doborătorul meu de urși. Dar nu mai fu nevoie. Un foc de armă trosni numaidecât, urmat de încă unul — și doi dintre Indieni se prăbușiră de pe cai. În aceeași clipă izbucni un strigăt de triumf.

— O-hi-hi-hiiii! se înalță acel chiot ascuțit, gutural, specific indienilor porniți la atac.

Dar strigătul nu se datora vreunui indian, ci era opera mărunțelului vânător, care se ivi de după o colină apropiată.

Planul îi izbutise... După ce trăseseră cele două focuri, se prefăcu a fugi și iapa lui năstrușnică se transformă cât ai clipi. Zvârlea din picioare de se cutremura pământul, pătimașă, cu urechile ciulite, cu coama zbârlită. Fiece fibră a trupului îi era încordată la culme. Cal și călăreț păreau un singur trup. Omul încărca și mânuia pușca din galop cu o siguranță care demonstra că nu se află pentru întâia oară într-o astfel de situație.

În spatele lui detunară două puști: trăseseră cei doi indieni rămași în viață, dar fără succes; scoaseră apoi un urlet de furie și, punând mâna pe tomahawkuri, se repeziră la omulețul nostru. Până atunci, acesta nici nu întorsese capul. De data asta își încarcă repede arma și își struni mârtoaga. Părea că animalul îi ghicește intențiile: se opri, se propti în câteșipatru picioarele și rămase așa, nemișcat, crăcănat ca o capră de tăiat lemne. Atunci omul duse pușca la ochi și trase două focuri la rând, fără ca iapa să tresară măcar. Cei doi indieni se prăbușiră loviți în cap.

Stătusem toată vremea cu degetul pe trăgaci, gata să intervin. Dar mărunțelul se descurcase și fără ajutorul meu. Acum sări din șa și se apucă să-i cerceteze pe cei căzuți. Între timp, mă apropiai și eu.

— Ei, sir — mă întâmpină el — acum văzurăți, ca să zic așa, cum se face ca să-i vâri în cofă pe mișei? Este?

— *Thank you, master!* Mulțumesc! Are omul ce învăța de la dumneata!

Pesemne că zâmbetul mei i se păru echivoc, căci mă privi bănuitor.

— Ori aveți cumva altă idee?

— După mine, n-ar fi fost nevoie chiar de o asemenea manevră. Pe un teren ca ăsta, care-ți îngăduie să dispari la adăpostul colinelor, e suficient să obții un avans mare față de dușman și apoi să te întorci pur și simplu pe propriile tale urme. Ocolul, așa cum l-ai făcut dumneata, e mult mai indicat în câmp neter, deschis.

— Ia te uită! De unde o mai știți și pe-asta? Și, în fond, cine sunteți?

— Scriitor.

— Scrieți... cărți...? Și se dădu cu un pas înapoi, făcând o mutră plină de compasiune. Sunteți bolnav, sir?

Își duse arătătorul la frunte, ca să înțeleagă exact ce anume boală avea în vedere.

— Nicidecum! Îl asigurai eu.

— Nu? Dracu' să vă priceapă! Când vânez un bivol, știu că o fac pentru mâncare, dar cărțile astea pentru ce naiba le faceți?

— Ca să fie citite de alții.

— Scuzați, sir, dar prostie mai mare nici c-am auzit. Vrea cineva cărți? N-are decât să și le scrie singur. E la mintea cocoșului, ca să zic așa. Nici eu nu vânez pentru alții!... Prin urmare, sunteți un *book-maker*, un făcător de cărți? Păi atunci ce căutați în savană? Aveți de gând să scrieți aici?

— Asta mai târziu, după ce mă voi întoarce în patrie. Atunci voi istorisi tot ce-am trăit și am văzut. Astfel, mii de oameni vor citi și vor afla cum merg treburile în savană, fără ca piciorul lor să fi călcat vreodată prin aceste locuri.

— Adică, veți scrie și despre mine?

— Se-nțelege!

Mai făcu un pas înapoi, după care, apropiindu-se brusc de mine, trase cu dreapta cuțitul, iar cu stânga mă prinse de braț.

— Sir, iată-vă calul! Urcați în șa și plecați cât mai e vreme, ca să nu vă treziți cu fierul ăsta tăios între coaste! Cu de-alde ăștia, scriitorii, nu poți scoate o vorbă fără ca toată lumea să o afle! Duceți-vă naibii! Hai!

Omulețul, deși abia îmi ajungea până la umăr, își luă rolul în serios. În sine mea eram foarte amuzat.

— Îți promit să scriu numai lucruri bune despre dumneata — căutai să-l liniștesc.

— Plecați! Ce-am spus rămâne spus!

— Ei bine, îți dau cuvântul meu că nici n-am să pomenesc de dumneata!

— Hodoronc-tronc! Ca să scrii cărți, trebuie să fii nebun. Or, nebunii nu se țin de cuvânt. Așadar, valea! Altminteri mă apucă, ca să zic așa, mănăcarea de degete și vă fac o figură de mai mare dragul!

— Ce figură?

— V-o arăt eu numaidecât!

Mă uitam calm și zâmbitor în ochii lui aprinși de mânie.

— Ei, hai, dă-i drumul!

— Atunci, poftim! Vă place cuțitul ăsta?

— Nu e rău. Ti-o demonstrez pe loc!

Cât ai clipi, îl înșăcai, răsucindu-i brațele și înclăștându-i mâna cu atâta putere, încât omul gemu și scăpă jos cuțitul. Atacul îl surprinsese peste măsură. Până să se dezmeticească, îi și legai mâinile la spate cu o curea.

— *All devils!* Pe toți dracii! exclamă el. Ce v-a apucat? Ce-aveți de gând cu mine, ca să zic așa?

— Master, stăpânește-ți gura și zbiară mai încet — îi întorsei propriile sale cuvinte de adineauri. În pajiștea asta bătrână, ca să zic așa, nu știi nici odată dacă nu te pândesc niscăi urechi nepoftite!

Mă depărtai puțin și ridicai de jos cuțitul, apoi pușca pe care o lepădase când cu examinarea indienilor uciși. Omulețul făcea eforturi disperate ca să-și elibereze mâinile. Tot sângele i se urcase în obraz.

— Degeaba, master! Îi strigai. Așa-mi rămâi până mi-o veni pofta să-ți dau drumul. Dovadă că un *book-maker* se pricepe să plătească cu aceeași